

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Nadi Pínové a soudkyň JUDr. Jany Tondrové a Mgr. Lucie Jackwerthové v právní věci žalobce: **Ing. Jan M.**, nar. xxx, bytem xxx, xxx, proti žalované: **Česká republika – Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Praha 2, Vyšehradská 16, o zaplacení **710.250,- Kč**, o odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 22. února 2016 č. j. 28 C 424/2014-73,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku o věci samé I. ohledně zaplacení částky 540.000,- Kč **p o t v r z u j e**.
- II. Ve výroku I. ohledně zaplacení částky 230.250,- Kč se rozsudek soudu prvního stupně zrušuje a v tomto rozsahu se řízení zastavuje.
- III. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 300,- Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozsudkem soud prvního stupně zamítl žalobu o zaplacení 770.250,- Kč a rozhodl, že žalobce je povinen zaplatit žalované náklady řízení ve výši 300,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Takto nalézací soud rozhodl o žalobě podané dne 15.12.2014 na náhradu nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup, spočívající v nepřiměřené délce řízení vedených u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 1 5 C 504/1998 a pod sp. zn. Nc 1053/2005. Předmětem řízení vedeného pod sp. zn. 5 C 504/1998 bylo vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů, řízení trvalo 6 let a probíhalo bezvýsledně, neboť k vypořádání došlo zákonnou domněnkou ke dni 8.6.1998. Řízení přitom nebylo složité a bylo rozhodováno pouze před soudem I. stupně, žalobce žádným způsobem k délce řízení nepřispěl, význam předmětu řízení pro žalobce pak byl podstatný. Za toto řízení žalobce požadoval zadostiučinění ve výši 170.250,- Kč. I řízení vedené pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005 považoval žalobce za nepřiměřeně dlouhé, neboť trvalo 9 let a v řízení došlo k průtahům. Šlo o exekuci vedenou proti jeho osobě, která byla posléze zastavena, řízení nebylo složité a žalobce nepřispěl k průtahům. Za toto řízení žalobce požadoval zadostiučinění ve výši 540.000,- Kč.

Žalovaná s žalobou nesouhlasila, namítala promlčení nároku na náhradu nemajetkové újmy způsobené nepřiměřeně dlouhým řízením vedeným pod sp. zn. 5 C 504/1998. Pokud jde o řízení vedené pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005, uznala, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, avšak v řízení nedošlo k průtahům a délka byla ovlivněna procesní aktivitou ze strany žalobce, s níž se musel soud vypořádávat. Jako přiměřené zadostiučinění za vzniklou nemajetkovou újmu v důsledku nepřiměřené délky řízení žalovaná shledala konstatování porušení práva, které žalobci poskytl.

Soud prvního stupně vyšel z toho, že řízení vedené u Okresního soudu v Písku, pod sp. zn. 5 C 504/1998 bylo zahájeno dne 8.6.1998, pravomocně skončilo dne 17.3.2004. Předmětem tohoto řízení bylo vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví žalobce a jeho bývalé manželky, které zaniklo ke dni 8.6.1995. V průběhu řízení uzavřeli žalobce a jeho bývalá manželka mimosoudní dohodu, že nemovitost, která byla předmětem vypořádání, případně do vlastnictví bývalé manželky žalobce a žalobce uhradí bývalé manželce vypořádací podíl ve výši 278.000,- Kč. Žalobce proto vzal žalobu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví zpět a řízení bylo zastaveno.

Bývalá manželka žalobce následně podala proti žalobci žalobu o zaplacení vypořádacího podílu ve výši 278.000,- Kč, žalobci bylo platebním rozkazem ze dne 20.8.2004 č. j. 31 Ro 601/2004-8 uloženo zaplatit bývalé manželce žalovanou částku a náklady řízení, žalobce proti platebnímu rozkazu nepodal odpor a platební rozkaz nabyl dne 7.1.2015 právní moci a stal se exekučním titulem ve věci vedené pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005.

Řízení vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005 bylo zahájeno dne 25.1.2005, žalobce v něm vystupoval v procesním postavení povinného, usnesení o nařízení exekuce mu bylo doručeno dne 13.4.2005. Exekuce byla vedena na základě platebního rozkazu Okresního soudu v Písku ze dne 20.8.2004, č. j. 31 Ro 601/2004-8, pro pohledávku ve výši 278.000,- Kč a náklady nalézacího řízení. Řízení skončilo dne 27.1.2014 zastavením exekuce. V řízení se nevyskytly průtahy, naopak řízení vykazovalo vysokou procesní náročnost, když věc byla řešena na 4 stupních soudní soustavy (nalézací, odvolací, dovolací a Ústavní soud), a to opakovaně. O procesních návrzích žalobce rozhodoval soud prvního stupně 16x, odvolací soud 15x, Nejvyšší soud 4x, 2x byla exekuce odložena. Teprve v podání z 10.5.2011 začal žalobce tvrdit, že exekuce má být zastavena z důvodu zániku vymáhané pohledávky.

Rozsudkem Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 17.1.2008 bylo pravomocně určeno, že dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví žalobce a jeho bývalé manželky, uzavřená dne 29.1.2004 je neplatná, neboť bezpodílové spoluvlastnictví žalobce a jeho bývalé manželky zaniklo ke dni 8.6.1995 a dohoda byla uzavřena po uplynutí tříleté lhůty, kterou zákon stanovil pro vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví.

Rozsudkem Okresního soudu v Kolíně ze dne 20.11.2008 bylo určeno, že žalobce a jeho bývalá manželka jsou podílovými spoluvlastníky předmětné nemovitosti, každý ve výši jedné ideální poloviny (stran které předtím uzavřeli neplatnou dohodu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů).

Žalobce se se svým nárokem na nemajetkovou újmu obrátil na žalovanou dne 16.6.2014. Po projednání této žádosti bylo žalovanou shledáno, že v řízení vedeném pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005 došlo k nesprávnému úřednímu postupu v podobě nepřiměřené délky řízení, za což žalovaná žalobci poskytla konstatování porušení práva, což mu sdělila stanoviskem ze dne 19.1.2015.

Soud prvního stupně zamítl návrhy žalobce na provedení dokazování spisem Okresního soudu v Písku, sp. zn. 31 Ro 601/2004, sp. zn. 8 C 30/2007, sp. zn. 10 C 15/2011, spisem Okresního soudu v Kolíně sp. zn. 8 C 215/2008, spisem Exekutorského úřadu v Písku (JUDr. Stanislav Pazderka), sp. zn. 117 Ex 110/2005, spisem Krajského soudu v Českých Budějovicích, sp. zn. 27 INS 18939/2013 a výsledkem účastníků, pro nadbytečnost, neboť z důkazů, které v řízení provedl, měl skutkový stav za dostatečně zjištěný.

Shora uvedená zjištění posuzoval soud prvního stupně podle příslušných ustanovení zák. č. 82/1998 Sb. Nejprve se zabýval námitkou promlčení nároku na nemajetkovou újmu, která žalobci měla vzniknout v důsledku nepřiměřené délky řízení vedeného u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 5 C 504/1998. Dovodil, že tento nárok je promlčen, neboť řízení pravomocně skončilo 17.3.2004 a žaloba byla podána až dne 15.12.2014, tedy po uplynutí šestiměsíční promlčecí doby stanovené v ust. § 32 odst. 3 zák. č. 82/1998 Sb. Co do částky 170.250,- Kč tak shledal nárok promlčen.

Pokud jde o druhý nárok na nemajetkovou újmu za délku řízení vedeného pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005, dovodil soud prvního stupně, že řízení bylo nepřiměřeně dlouhé, když ve vztahu k žalobci (tj. od doby, kdy se o vedení řízení dozvěděl) trvalo 8 let a 9 měsíců. Přihlédl však k tomu, že vedení exekučního řízení si žalobce sám zavinil, když jednak uzavřel neplatnou smlouvu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů, a jednak proti platebnímu rozkazu, kterým mu bylo uloženo zaplatit částku 278.000,- Kč, nepodal odpor a nechal platební rozkaz nabýt právní moci. Exekuční řízení tak bylo vedeno v souladu se zákonem, neboť zde existoval platný, formálně i materiálně vykonatelný exekuční titul, který nebyl zrušen ani se nestal neúčinným a nebyl zde žádný důvod exekuční řízení zastavit. Tato situace trvala až do 24.6.2009, kdy nabylo právní moci rozhodnutí Okresního soudu v Kolíně, sp. zn. 8 C 215/2015, kterým bylo určeno podílové spoluvlastnictví žalobce a bývalé manželky žalobce k nemovitosti, která bylo předmětem vypořádání, neboť od tohoto okamžiku zde byl dán důvod pro zastavení exekuce. Tuto část exekučního řízení (tj. od okamžiku, kdy zde byl dán důvod pro zastavení exekuce, do pravomocného skončení exekučního řízení) v délce 4 roky 11 měsíců hodnotil soud prvního stupně jako přiměřeně dlouhou, bezprůtažnou, charakterizovanou vysokou procesní náročností, která byla dána procesní aktivitou ze strany žalobce. Procesní práva žalobci soud prvního stupně neupíral, nicméně měl za to, že prodloužily řízení, neboť soudy se se všemi návrhy žalobce musely

vypořádat; žalovaná proto nemůže být činěna odpovědnou za dobu řízení odůvodněnou takovou procesní aktivitou. Soud také přihlédl k tomu, že v tomto období bylo provedení exekuce odloženo na dobu 1 roku 7 měsíců, po kterou žalobce nebyl vystaven nejistotě ohledně realizace exekuce. Následné vedení řízení u dovolacího a Ústavního soudu, již žalobci nemohlo působit žádnou nejistotu, neboť pravomocným zastavením exekučního řízení tato byla ukončena.

Pokud jde o formu zadostiučinění, zabýval se soud prvního stupně tím, jaké mělo řízení význam pro žalobce. Z objektivního hlediska nešlo o řízení, s nímž by Evropský soud pro lidská práva spojoval zvýšený význam, neboť se nejednalo o věc trestní, pracovní, péče o nezletilé dítě či náhradu škody na zdraví apod. Ani ze subjektivního hlediska soud prvního stupně zvýšený význam řízení pro žalobce neshledal. Naopak pokud žalobce podal stížnost, ta fakticky obsahovala pouze námitky proti postupu soudu, na průtahy si však nestěžoval. Tuto skutečnost soud prvního stupně s ohledem na judikaturu Nejvyššího soudu nehodnotil v neprospěch žalobce, zhodnotil však, že s ohledem na jeho postup nemohlo mít řízení pro něj zvýšený význam, ale naopak z uvedeného vyvodil význam nízký.

Přihlédl i k tomu, že na exekuční řízení je nutné pohlížet jako na zvláštní typ řízení (z hlediska odškodňování). Nešlo o řízení nalézací, kde by byl řešen spor účastníků, v němž by bylo nalézáno, komu z účastníků právo svědčí, a ve kterém by byli účastníci po dobu řízení vystaveni nejistotě, jak dané řízení dopadne, ale o řízení, které má vést k vynucení již autoritativně přiznaného plnění od povinného, který nalézací rozhodnutí nerespektuje. Zohlednil proto skutečnost, že žalobce se do postavení povinného dostal pouze a výhradně z důvodu, že nerespektoval autoritativní rozhodnutí soudu a oprávněná byla nucena k podání návrhu, kterým se domáhala, aby bylo plnění na žalobci jako povinném vynuceno. Žalobce tak mohl po celou dobu trvání exekučního řízení výrazně ovlivnit svým jednáním jeho ukončení tím, že by svou povinnost dobrovolně splnil a pak se případně mohl na oprávněné domáhat nároku na vydání bezdůvodného obohacení.

S ohledem na shora uvedené okolnosti případu soud prvního stupně dovedl, že žalovanou poskytnuté zadostiučinění v podobě konstatování porušení práva, je přiměřené. Žalobcem požadované peněžité zadostiučinění pak považoval za nepřiměřeně vysoké i s ohledem na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva.

Výrok o nákladech řízení opřel soud prvního stupně o ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a úspěšně žalované přiznal náklady řízení spočívající v jedné náhradě hotových výdajů po 300,- Kč za jeden úkon (vyjádření k žalobě) podle § 151 odst. 3 o.s.ř.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, doplněné dalšími šesti podáními. V něm vzal žalobu zpět co do částky 170.250,- Kč, kterou požadoval jako zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřeně dlouhým řízením vedeným u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 5 C 504/1998. Pokud jde o zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou nepřiměřeně dlouhým exekučním řízením vedeným pod sp. zn. 1 Nc 1053/2005, namítal, že soud prvního stupně nesprávně zjistil skutkový stav a věc nesprávně právně posoudil. Setrval na svém závěru, že exekuce vůbec neměla být nařízena, popř. měla být ihned zastavena, neboť již od počátku exekučního řízení zde existovala absolutně neplatná dohoda o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví manželů. Z tohoto důvodu žalobce nesouhlasil se soudem prvního stupně v tom, že v průběhu exekučního řízení došlo ke změně okolností, neboť rozsudek Okresního soudu v Písku, kterým byla vyslovena neplatnost dohody o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví a určeno, že žalobce a jeho

manželka jsou nadále oba spoluvlastníky vypořádávaných nemovitostí, měl pouze deklaratorní charakter, neboť presumpce vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví nastala již ke dni 8.6.1998. Nesouhlasil pak se soudem prvního stupně ani v tom, že po dobu, kdy byla exekuce odložena, nebyl vystaven nejistotě stran realizace exekuce, neboť po celou dobu vedení exekuce byl jeho majetek blokován generálním inhibitoriem a stále mu narůstaly úroky z prodlení. Celé exekuční řízení pak mělo šikanózní účel a mělo vést k regulaci činnosti žalobce a jeho ekonomické likvidaci. Za nesprávný pak žalobce požadoval názor soudu prvního stupně, že mohl ukončení exekučního řízení ovlivnit tím, že by vymáhanou pohledávku zaplatil a pak se proti oprávněné domáhal vydání bezdůvodného obohacení. Poukázal na to, že jeho pokus o prodej bytové a nebytové jednotky byl zmařen, tak aby žalobce nemohl exekuční řízení ukončit. Žalobce navrhl, aby odvolací soud provedl k důkazu Vyrozmění o provedení vkladu do katastru nemovitostí ze dne 6.1.2015, jimiž hodlal prokázat, že účinky exekučního řízení trvaly do 31.12.2014, neboť až toho dne byla z katastru vymazána exekutorská zástavní práva. Dále navrhl provést k důkazu předběžné opatření č. j. 6 Nc 716/2005-8, kterým by mělo být prokázáno, že délka exekučního řízení nebyla důsledkem procesní aktivity účastníků, nýbrž svévolné činnosti Okresního soudu v Písku v neprospěch žalobce. Žalobce dále navrhl, aby odvolací soud provedl k důkazu spis Krajského soudu v Českých Budějovicích sp. zn. KSCB 27 INS 18939/2013, jimiž měla být zpochybněna věrohodnost důkazů, z nichž vyšel soud prvního stupně, zejména z něj mělo být zjištěno, že již k 1.1.2008 zde byly splněny všechny podmínky žalobcova úpadku. Soud prvního stupně pak podle žalobce nesprávně posoudil délku řízení, neboť měl vycházet z toho, že exekuce neměla být vůbec nařízena a nejpozději měla být zastavena z úřední povinnosti ke dni 19.2.2008, kdy byl vydán rozsudek, který shledal dohodu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví absolutně neplatnou. Řízení pak nebylo složité, žalobce se snažil odstranit průtahy v řízení tím, že podával opakovaně návrhy na zastavení exekuce. Soud prvního stupně pak nesprávně posoudil význam předmětu řízení pro žalobce, a to jak z hlediska objektivního, tak si subjektivního. Z objektivního hlediska šlo o zahájení a udržení procesu ekonomické likvidace žalobce, z čehož vyplývá, že význam řízení nelze posoudit jako nikoliv zvýšený. Exekuční řízení pak mělo velký dopad do žalobcových osobnostních práv a psychicky jej poznamenalo, žalobce byl vystaven negativním reakcím okolí, čímž byla snížena jeho pověst a důstojnost, přineslo žalobci psychickou zátěž a fyzické i psychické poškození. Za těchto okolností se jeví zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva jako zcela nepřiměřené; naopak jeho požadavek na zaplacení částky 540.000,- Kč nemůže být považován za přemrštěný. Žalobce navrhl, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že žalobci přizná zadostiučinění ve výši 540.000,- Kč.

Žalovaná navrhla potvrzení napadeného rozsudku jako věcně správného, když souhlasila se závěry, k nimž soud prvního stupně dospěl.

Odvolací soud při jednání dne 6.6.2017 jednal v nepřítomnosti žalobce i žalované podle § 101 odst. 3 o.s.ř., když žalobce se k jednání bez omluvy nedostavil a žalovaná se omluvila a souhlasila s tím, aby bylo jednáno v její nepřítomnosti.

Odvolací soud s ohledem na zpětvzetí žaloby co do zaplacení částky 170.250,- Kč a souhlas žalované (§ 101 odst. 4 o.s.ř.) v tomto rozsahu rozsudek soudu prvního stupně zrušil podle a řízení zastavil (§ 96 odst. 2 o.s.ř.).

Poté odvolací soud přezkoumal z podnětu podaného odvolání napadený rozsudek včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, co do zbytku žalované částky, tj. co do zaplacení částky 600.000,- Kč (§ 212 a § 212a odst. 1 a 5 o.s.ř.), přičemž neprovedl důkazy, které

žalobce v odvolání navrhoval, a to jednak proto, že byly uplatněny v rozporu s ust. § 119a o.s.ř., jednak proto, že skutečnosti, které jimi měly být prokázány, nejsou pro rozhodnutí věci podstatné. Dospěl k závěru, že odvolání není důvodné, je však zde důvod pro zrušení rozhodnutí a zastavení řízení, pokud jde o zaplacení částky 60.000,- Kč.

Z obsahu spisu vyplývá, že žalobce se podanou žalobou nejprve domáhal zaplacení částky 770.250,- Kč a to jako náhrady nemajetkové újmy za nesprávný úřední postup, spočívající v nepřiměřeně dlouhých řízeních vedených u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. 5 C 504/1998 a pod sp. zn. Nc 1053/2005. K výzvám soudu žalobce doplnil, že z titulu nepřiměřeně dlouhého řízení vedeného pod sp. zn. 5 C 504/1998 se domáhá zadostiučinění ve výši 170.250,- Kč a z titulu nepřiměřeně dlouhého řízení vedeného pod sp. zn. Nc 1053/2005 zadostiučinění ve výši 540.000,- Kč. Tyto částky pak zopakoval i v následujících podáních, jakož i v podaném odvolání. Žalobce se tak celkem domáhal zaplacení částky 710.250,- Kč. Soud prvního stupně však výrokem napadeného rozsudku rozhodl o částce 770.250,-Kč, tedy kromě částky 710.250,- Kč rozhodl i o částce 60.000,- Kč, kterou však žalobce nepožadoval a neučinil ji předmětem řízení. Ohledně této částky tak nebyly splněny všechny podmínky řízení, které je soud oprávněn a povinen zkoumat kdykoliv za řízení (§ 103 o.s.ř.), když zde chybí návrh na zahájení řízení ohledně zaplacení této částky. Odvolací soud proto musel i ohledně částky 60.000,- Kč rozsudek soudu prvního stupně zrušit podle § 219a odst. 1 písm. a) o.s.ř. a řízení v tomto rozsahu zastavit (§ 221 odst. 1 písm. c) o.s.ř.).

Pokud jde o náhradu nemajetkové újmy ve výši 540.000,- Kč za nepřiměřeně dlouhé řízení vedené u Okresního soudu v Písku pod sp. zn. Nc 1053/2005, má odvolací soud za to, že soud prvního stupně provedl dokazování v rozsahu dostatečném pro rozhodnutí věci, správně zamítl další návrhy na doplnění dokazování, správně zjistil skutkový stav a věc správně právně posoudil.

Odvolací soud se zcela ztotožňuje se soudem prvního stupně v tom, že posuzované exekuční řízení bylo nepřiměřeně dlouhé ve smyslu ust. § 13 odst. 1 zák. č. 82/1998 Sb., a s ohledem na okolnosti, které zahájení exekučního řízení předcházely i celý průběh tohoto řízení je dostačující zadostiučinění ve formě konstatování porušení práva (§ 31a odst. 2 zák. č. 82/1998 Sb.). Odvolací soud sdílí názor soudu prvního stupně, že zahájení exekučního řízení si žalobce sám zavínil, když nejprve jednak uzavřel neplatnou dohodu o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví (a je nerozhodné, zda se tak stalo v důsledku vadně poskytnuté právní služby ze strany právního zástupce), jednak tím, že proti platebnímu rozkazu, kterým mu bylo uloženo zaplatit vypořádací podíl, nepodal včasný odpor, kterým by došlo ke zrušení platebního rozkazu. Za této situace je zcela správný názor soudu prvního stupně, že exekuční soud, který měl k dispozici pravomocný a vykonatelný exekuční titul, který nebyl zrušen, ani shledán neúčinným, exekuci nařídil a nezastavil. Argument žalobce, že exekuce neměla být vůbec nařízena, je tak zcela lichý.

Odvolací soud pak souhlasí s tím, že poté, co byla vyslovena neplatnost dohody o vypořádání bezpodílového spoluvlastnictví, trvalo řízení přiměřenou dobu, danou vysokou procesní aktivitou žalobce a že je nutno přihlídnout k tomu, že provedení exekuce bylo odloženo. Pokud jde o další námitky žalobce, odvolací soud uvádí, že insolvenční řízení bylo zahájeno až 8.7.2013 a tvrzení žalobce, že snad měl splňovat podmínky úpadku v r. 2008, je pro posouzení věci irelevantní. Žalobcovo tvrzení, že šlo o jeho ekonomickou likvidaci a že byl řízením psychicky i fyzicky poškozen, že byla snížena jeho pověst a důstojnost, není objektivní hledisko, ale jde o tvrzení o subjektivně pocíťovaném dopadu nepřiměřeně dlouze vedeného řízení, které však žalobce nijak nekonkretizuje a nespecifikuje, jak se takové

následky měly projevovat. S ohledem na to, že i podle názoru odvolacího soudu postačuje konstatování porušení práva, je nadbytečné zabývat se tím, zda výše požadovaného peněžitého zadościučinění je přiměřená či nikoliv.

Odvolací soud ze shora uvedených důvodů rozsudek soudu prvního stupně ve výroku o věci samé ohledně zaplacení 540.000,- Kč jako věcně správný potvrdil podle § 219 o.s.ř.

O nákladech řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1, 2 o.s.ř. ve spojení s § 142 odst. 1 a 3 o.s.ř. a plně úspěšné žalované byly přiznány náklady řízení, které jí před soudem obou stupňů vznikly. V řízení před soudem prvního stupně byla žalované přiznána jedna náhrada hotových výdajů po 300,- Kč podle § 151 odst. 3 o.s.ř. za vyjádření k žalobě. V odvolacím řízení pak žalované žádné účelně vynaložené náklady nevznikly, když podání žalované ze dne 18.10.2016 a ze dne 5.6.2017, obsahující omluvu z jednání a stručný návrh na potvrzení napadeného rozsudku, odvolací soud nepovažuje za účelný úkon právní služby ve smyslu ust. § 151 odst. 3 o.s.ř. ve spojení s ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí je dovolání přípustné, jestliže Nejvyšší soud České republiky na základě dovolání podaného do dvou měsíců ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozhodnutí prostřednictvím soudu prvního stupně dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 6. června 2017

Mgr. Nad'a Pínová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová